En pakke med posten

Jeg skulle ringe til KTAS for at få flyttet vores telefon, så jeg ringede til Københavns Telefon Aktie Selskab – det hed det dengang, det var folkeeje. Vi skulle have flyttet vores telefon. Yrsa, Bella, Godthåb, Damsø, Nora, Palæ og flere til. Jeg mener at kunne huske, at vores central var Ryvang. Jeg havde forberedt mig grundigt belært af erfaring og havde skrevet mit andragende ned på et stykke papir. Jeg husker nemlig stadig fra gammel tid den myndige, spidse dame i den anden ende, der talte til mig ud af røret:
Det er KTAS, hvad ønsker De? De må fatte dem i korthed, der er mange der venter.
Jeg ville gerne flytte min telefon!
Hvorfor det?
Fordi vi skal flytte!
Hvor skal De flytte hen?
Til Frederiksberg!
Hvorfor skal de flytte til- var det Frederiksberg De sagde?
Ja, Vi har fået en anden bolig.
Så skal de henvende dem der, men jeg må oplyse dem om, at det er meget dyrt at flytte til Frederiksberg. Det kan nok ikke ordnes foreløbigt, der er fem måneders ventetid på flytning til provinsen.
Hvad var det, De ville? En flytning?
De er kommet forkert. Det her er mellembys!
Nu må De tage dem sammen, der er andre der venter!
Hvad er det, de vil?

Knæene rystede under mig, men standhaftigt fik jeg sagt, hvad der stod på sedlen, og efter fem måneder og en mindre formue fik vi allernådigst flyttet telefonen.

Sådan er det heldigvis ikke i dag, Man går ind i en forretning og køber en mobil og snip snap snude, så er den historie ude.

Men jeg husker en anden gang, sådan nogenlunde!
Jeg ringede til KTAS 808080 og 80. Jeg har glemt hvorfor, men altså.
Menneskelig stemme:
Velkommen til KTAS. Nummerkontoret.
Vi har over 100 opringninger om dagen, så vi be'r om, at du har dit ordrenummer, cpr-nummer, og hvad du eller måtte have af numre parat. Du er nummer 33 i køen. Tak for din tålmodighed.

Du har nu følgende muligheder for selvvalg: Hvis du er på spanden - vælg 1. Hvis du føler dig fuldstændig fortabt - vælg 2. Hvis du er småhysterisk og ikke tåler ventetider over en time - tryk 3. Hvis den telefon du ringer fra er ude af drift – vælg 4. Hvis du slet ikke har nogen telefon – vælg 5. Hvis du slet ikke vil ha' nogen telefon - vælg 6. Hvis du vil ha' personlig betjening - vælg 7.
Jeg valgte 7.

Menneskelig stemme:
Du har valgt personlig betjening! Du er nummer 37 i køen.
Du har nu følgende valgmuligheder: Hvis du er på spanden - tryk 1. Hvis du ikke vil betjenes af en mand – tryk 2. Hvis du mener, at Danmark skal gå i krig – tryk 3. Hvis du mener, at efterlønnen kun skal udbetales i Euro – tryk 4. Hvis du mener, at Danmarks Radio bør ses efter i krogene – tryk 5. Hvis du kun vil betjenes af en 6. generations dansker – tryk 6.
6

Menneskelig stemme:
Du har nu valgt personlig, dansk betjening, og du er nummer 45 i køen. Du har følgende valgmuligheder:
Hvis du mener noget om vejret - tryk 1. Hvis du mener, at gaver bør fritages for beskatning - tryk 2. Hvis du mener, at det skal pålægges dagen i morgen at være ligesom dagen i dag – tryk 3.
Hvis du ikke kan bruge nogle af de anførte valg, men stadigvæk mener at have noget at skulle ha' sagt, så skriv til os, eller send os en mail og indtast dit cpr.-nummer
Dut-dut-dut-dut-dut-dut-dut og lidt af für Elise.
Tak for din tålmodighed!

Det var dengang. Men jeg kender en moderne udgave af noget "der var engang".
En sådan moderne udgave af "dengang" synes mig at være dagens postvæsen - blandt venner kaldet Post Nord, men af onde tunger "Firmaet med begrænset succes". Er man heldig, fryser den ikke fast undervejs, men kommer frem, som det sker i en kendt julekalender. Der kan man se, hvordan det var engang:

I gamle dage kom et postbud med en rød jakke og en kasket og mørkeblå benklær' – det hed det engang – gjorde honnør og afleverede pakken og fik en kvittering, der blev skrevet med en blyant, der hang i en snor, der var gjort fast til kvitteringsbogen.

Var man tidligt ude og fik lagt et postkort i postkassen inden klokken 10 formiddag i København, kunne postkortet være ude på adressen med 5. ombæring samme eftermiddag.

Og der var søndagsbreve og anbefalede breve og pengebreve og ekspresbreve, konfirmationstelegrammer og rigtige telegrammer - stop - kommer torsdag - stop - 16.30 - stop - faster Henny - stop. Og min tipoldefars bedstefar kørte som ung kugleposten fra Randers til Århus, og breve blev foldet på snedig vis og var deres egen kuvert. Og på posthuset var der penneskaft og pen og blækhus med rigtigt blæk, og på giroblanketterne stod der at læse, at beløbet skal skrives med arabiske tal (?) Og man stod i kø, og man talte pænt til damen, og hun stemplede med stempel, så det sang, og hun sagde: "Vær så artig, lille ven", og man gik hjem med kvitteringen. Jo! Sådan var det, jeg husker det, bortset fra det med kugleposten.

Men i disse moderne tider!

Nu forleden ville vi sende en bog over til Vibeke og Steffen i Strib på Fyn, så vi bevægede os ned i Menu, som er et supermarked, vi betjener os af til indkøb af dagligvarer, men som altså også er blevet ophøjet til at være et posthus med pakkeindlevering og pakkeudlevering og breve og skabe og skuffe med koder og nøgler og glasskabe med æblesnitter og medaljer og makronsnitter og studenterbrød og tre for 18 kroner efter klokken 18. Tobak, vin og spiritus lidt længere fremme i vognen.

Altså en blandet landhandel bestyret af en dame, som har fået et aftenkursus på Borgerskolen i fjor i, hvordan man i dagens Danmark driver et moderne posthus.

Der gik vi ned med vores pakke på 1823 gram, som godt kan gå som brev, men også som pakke - i begge tilfælde op til 2000 gram. Som pakke får man en kvittering, hvad man som bekendt ikke får på et brev. Med kvittering i hånd kan man søge erstatning, hvad vi dog ikke har gjort.

Damen var yderst venlig, men havde glemt, hvad hun havde lært, eller hun havde været syg den aften, hvor man lærte, hvordan man sender pakker til Vibeke og Steffen. Så selvom der blev udfyldt mange papirer med navne og adresser og telefonnumre, og der blev opkrævet 50 kroner hvilket var 10 kroner for lidt, så gik forsendelsen på afveje og endte på et sidespor, hvor den faldt til ro.

For at vise interesse for sagen med bogen, der skulle til Strib, købte jeg hos damen tre æblesnitter, som jeg fik udleveret i en brun pose, som jeg med stort besvær fik presset ned i jakkelommen - og hokus pokus, tro mig, ved hjemkomsten viste det sig, at de havde forvandlet sig til makronsnitter.

Det var Marie, som sammen med damen udfyldte det A4-store spørgeskema i tre eksemplarer under tilbagevendende spørgen til og efterfølgende undren over, hvad det skulle betyde, det der i felt 4 og andre felter, og hvis telefonnummer, der skulle stå der, afsenders eller modtagers, men da alle felter til sidst var udfyldt, bredte der sig en afslappet stemning af tilfredshed.

Damen tog pakken og lagde den hen på en hylde. Alle smilede lettet. Nu var den ged barberet, og pakken indledte straks en samtale med et langt paprør, der sagde det skulle til Vorbasse, hvor det så end måtte ligge. Et par dage senere fik Marie en sms fra PostNord. Den venlige henvendelse blev læst mere end to gange. Men vi troede, vi havde sendt pakken til Vibeke og Steffen i Strib, men nu var den altså kommet til SuperBrugsen i Middelfart, og den havde et nummer, som ikke en djævel kunne huske endsige udtale selv i ædru tilstand. Jeg ved godt at faktorernes orden er ligegyldig, men det her var for meget.

Din Hent selv-pakke fra Mads-bjørn Jørgensen
00257059832050128212 er klar til afhentning i
Nærboks SuperBrugsen Sofiedalsvej.
Sofiedalsvej 2 5500 Middelfart. Hent senest den
27.04.2200. Download PostNord appen og registrer
dit mobilnummer i appen for at betjene din
Nærboks. M.v.h. Post Nord.

Beskeden burde være sendt til Strib til Vibeke og Steffen og ikke til Marie. Følgelig forsøgte vi at omdirigere eller videresende beskeden til Strib, men hvordan gjorde man det? Efter adskillige mislykkede forsøg var tiden inde til at foretage en telefonopringning.

”Hej, har I fået en sms fra PostNord?

Nå ikke! Vi har fået at vide, at der ligger en bog til jer inde hos SuperBrugsen i Middelfart, men efter hvad PostNord mener, så har jeg sendt den til Marie, som nu kan hente den i Middelfart på et kæmpelangt nummer, men hun sover i sengen ved siden af mig hver nat, så hvad skal hun i Middelfart?”

”Hvor ligger bogen?” Det var Steffen der spurgte.
”Sofiedalvej i Middelfart hos SuperBrugsen”, kunne jeg svare.
”Jamen der er ikke længere postkontor på Sofievej. Det er flere år siden, det lukkede. Nu ligger det hos Netto, tror jeg nok.”

Jeg skal ikke trætte læserne, som man siger, men blot antyde den tornede vej i form af flere telefonsamtaler med PostNord og udveksling af data i form af koder, som blev forældet inden de kom i brug, så der måtte nye til.

Til sidst var det dog, som om kugleposten rullede på plads, og Steffen kunne aflægge besøg i Middelfart og hente sin bog.

Og hvad står der i den bog?
Ikke noget særligt!

M-BJ 2022